



Jana Vlková

Jsem rukojmí vegetační sezony

„Žiju naplno jako kytka,“ říká o sobě s lehkou nadsázkou milovnice jedlých květů a kulinární poradkyně Jana Vlková. Její zásluhou dnes „rozkvétají“ talíře s pokrmy v mnoha domácnostech.

Čím vás naplňuje sbírání rostlin v přírodě? Co vám přináší?

Přináší toho spoustu. Sbíráni rostlin je pro mne důvod pobývání v přírodě. Neumím už vůbec bezhlavě sportovat, jen pro ten pohyb – neběhám pro to běhání, když jdu, tak musím mít nějaký cíl. Nemusí to být nějaké místo, ale ta činnost. Nesbírám rostliny do zásoby a ve velkém množství, ale spíš jen takové vzorky, s nimiž pak doma experimentuji. Výsledky toho experimentování poté ráda sdílím s účastníky svých seminářů. Všichni, kteří přicházejí na moje semináře, přinášejí nějaké nové myšlenky a poznatky. Setkávání s lidmi, kteří projevují zájem o to moje „know-how“, je velká odměna. To je můj zisk.

Jedlé květy jsou dnes ozdobou pokrmů v mnoha restauracích. Dodáváte i vy do restaurací,

nebo spíše učíte kuchaře, jak zkombinovat pokrm s jedlými květy?

Do restaurací nedodávám. Takový nápad jsem měla asi před deseti lety, když jsem zjistila, že existuje něco tak báječného, jako je svět jedlých květů, ale záhy jsem zjistila, že to není práce „pro holky“, respektive pro samostatnou (a samotnou) ženu. Být seriózním dodavatelem luxusních jedlých květů není vůbec jednoduché z důvodu jejich choulostivosti, ale také náročné logistiky. Kuchaři, kteří chtějí být špičkou ve svém oboru, se zajímají o původ používaných surovin a také o jedlé květy. Měla jsem na seminářích již několik skupin a bylo to velmi obohacující i pro mne. Botanické a ekologické informace, pro které si na semináře chodí, přebírají zcela originálním způsobem. Jsem za to velmi ráda a všichni, kteří si dokážou vyšetřit čas v tak náročném povolání, jako je vysoká gastronomie, mají můj velký obdiv.

Kuchaři umějí velmi přesně popisovat **chutě rostlin**, berou je do rukou takovým „loveckým“, mužským způsobem.

Dokázala byste si dnes život bez květů představit?

Jasně že nedovedu. Jsem rukojmí vegetační sezony. Stala jsem se jím dobrovolně a ráda. To podtrhuju! Stav takové mírné nervozity, že mi to vyroste, odkvete a zmizí, generuje stav nesmírné radosti z prožívání okamžiku „tady a teď“. Každoročně mne bodne, když vidím odkvést sakury, což je poslední týden v dubnu, a akáty otlučené kroupami, což se stane vždy první týden v červnu. Pražské ulice jsou v tu chvíli pokryty buď růžovými plátky, nebo omlácenými bílými květenstvími. V tu chvíli si vždycky uvědomím tu prchavost času a skutečnost, že si budu